

— Синко, и ти ще отидешъ при нашъ Стефанъ, кажи му, че много ни е мъчно, за дѣто се не обади, кога замина за балкана — каза старата жена на бунтовника и се измъкна изъ тълпата.

Отъ думитѣ на бабата бунтовника разбра, че синъ ѝ е загиналъ пѣкадѣ си на балкана въ борбата на въстаницитѣ съ башибузуцитѣ.

Пенчо Мъглата съ всичкия си *зевзекликъ* се истѣпи прѣдъ осѣдени на смъртъ бунтовникъ и шегувайки се напои го съ *сода-лимонада*.

— Мъгла е, братко, мъгла е тоя свѣтъ! Нийни си лимонада! На може и да те не обѣсятъ; зеръ: Господъ е милостивъ! — каза Пенчо Мъглата и се прибра въ кафенето.

Шествието отново се проточи по станционната улица, но тоя пѣтъ не безъ скандалъ; *гаменитѣ* подпуснаха повечко конски мухи подъ опашката на кривата магарица; за да се спаси отъ тия досадливи гости, тя се тръшна на земята заедно съ ѣздача си; Меминъ-паша въ момента на афекта си, като веѣки людъ, съ гола шашка погна гаменитѣ, распръсна ги като яребици по площада, и безъ малко щеше да съсече на парчета одного отъ бездѣлицитѣ, ако не бѣ сприварила полицията да му отнеме шашката. Меминъ-паша отново ѣхна кривата магарица и разядосано ж пуетна въ карьеръ по улицата, развивайки санѣжай-шерифъ, и викаещъ, колкото го гласъ държи: глаури, елате за послѣденъ пѣтъ да видите пашата си, зеръ, утрѣ пѣма да го има вече, хх! . . .

Слѣдъ скандала гаменитѣ напустнахъ „руссенския свѣтець“ и „начегулихъ“ бунтовника; тѣ се въртяхъ прѣдъ него като дяволи, юдихъ му се, замѣрвахъ го съ камачета, пувахъ го; по заповѣдъ на офицера гардеашина ги риташе, блъскаше, разгонваше, но уличнитѣ дечурлига приличатъ на гроздоберски мухи: колкото повече ги пѣдишъ, толкова съ по-голѣмо остървенение се спускатъ на жъртвата си.

Нѣколко момчета, ученици отъ българското училище, съ книжки и плочи подъ мишница отивахъ на училище, и отъ дѣтско любопитство, да видятъ бунтовника бѣхъ се спрѣли до една стѣна. Турчетата-гамени ги нападнахъ, ступихъ имъ плочитѣ, екъсахъ имъ учебницитѣ, взехъ имъ фесоветѣ, посилахъ върху главитѣ имъ жежъкъ прахъ и имъ нанесохъ нѣколко плѣсеници и текмета. Сърцето на бунтовника се сви отъ досада, и въ афекта си той смѣмра офицера, гдѣто позволява на уличнитѣ турчета да тиранизиратъ мирнитѣ българчета-ученици по улицата.